

Dit exemplaar bestaat uit 3 blz.

VERTROUWELIJKRECENTE ONTWIKKELINGEN IN DE TROTSKISTISCHE BEWEGINGInleiding

Zoals bekend, heeft zich aan het einde van het jaar 1965 in de reeds door velerlei tegenstellingen verdeelde trotskistische wereldbeweging, rondom de figuur van Pablo (alias van Raptis) opnieuw een breuk voltrokken, zodat thans naast de in Parijs zetelende Vierde Internationale als moederorganisatie tenminste nog drie trotskistische groeperingen met internationale vertakkingen bestaan.

Opmerkelijk is, dat de Parijse IVE en de Pabloïsten elkaar van "rechtse" verwording beschuldigen en elkaar de verantwoordelijkheid voor de recente breuk in de schoenen schuiven.

Raptis beschouwt de door hem aangevoerde stroming als "de voortzetting van de waarlijk revolutionaire en democratische tradities van de door Trotsky opgerichte beweging". Alle "nieuwe" revolutionaire krachten in de onderontwikkelde, de kapitalistische en de "destaliniserende" arbeidersstaten heeft hij opgeroepen zich weer bij een internationale organisatie aan te sluiten, "die de democratische Internationale van de revolutionair-marxistische voorhoede wil zijn".

Ongetwijfeld heeft Raptis zich daarin een leidende rol toegedacht. De levensvatbaarheid van een dergelijke nieuwe (trotskistische) Internationale lijkt voorshands twijfelachtig, tenzij Raptis erin zou slaan belangrijke steun van andere, niet-trotskistische, revolutionair-gezinde groeperingen te verwerven.

De situatie in Nederland

De laatste tijd is de politieke verwantschap van de in de Nederlandse sectie gegroepeerde trotskisten met Raptis meermalen tot uitdrukking gekomen, zowel in publicaties in het trotskistische orgaan "de Internationale", als in activiteiten van de onder trotskistische leiding staande, en op hulpverlening aan Algerije gerichte, stichtingen "El Djil El Djadid" en "Nederland-Algerije". De laatste nam scherp stelling tegen het nieuwe bewind in Algerije (Boumedienne-regering), dat vele politiek-bedrijvende linkse figuren, onder wie de trotskisten Raptis en de Nederlander Max Plekker, had genoodzaakt Algerije te verlaten.

VERTROUWELIJK

Onder auspiciën van de Stichting "Nederland-Algerije" richtte de vooraanstaande Nederlandse trotskist Ferares een Comité "Redt Ben Bella" op, dat de vrijlating van Ben Bella en andere gearresteerde socialisten, communisten en trotskisten eiste. Een recente, aan "Nederland-Algerije" gerichte, uitnodiging van de Algerijnse Ambassadeur tot bijwoning van de festiviteiten ter herdenking van het begin der Algerijnse revolutie, werd demonstratief afgewezen. "Nederland-Algerije" en "El Djil El Djadid" schortten voorts hun materiële hulpverlening aan instellingen in Algerije op en steunen thans vluchtelingen van het Boumedienne-regiem in Frankrijk.

Door het verlies van de operatie-basis Algerije moesten enkele, door Raptis gedirigeerde, centra voor steun aan en bevordering van revolutionaire activiteit in enige Afrikaanse landen, naar elders worden verplaatst. Naar het zich laat aanzien is het zogenaamde bureau voor Ethiopië, waarvan de werkzaamheden zich momenteel voor zover bekend beperken tot het vervaardigen van in Ethiopië te verspreiden opruiende lectuur, gedeeltelijk naar Amsterdam verplaatst.

Het is bovendien duidelijk geworden dat - met name via Raptis - contacten bestaan tussen de Nederlandse Pabloïsten en verzetsorganisaties in enkele Afrikaanse en Zuid-Amerikaanse gebieden.

De verbondenheid van de Nederlandse sectie met Raptis heeft onder meer tot gevolg, dat deze sectie thans - internationaal gezien - dakloos is geworden. In feite waren de verbindingen met Parijs echter reeds langere tijd verbroken. De Nederlanders ontvingen dan ook geen uitnodiging voor het van 5 tot 12 december 1965 gehouden wereldcongres der Vierde Internationale.

De jongste ontwikkeling roept tevens de vraag op naar de toekomstige positie van het andere groepje Nederlandse trotskisten, dat - in samenwerking met Belgische geestverwanten - het 14-daagse orgaan "Links" uitgeeft. Hoewel de leiding hiervan slechts uit een drietal trotskisten bestaat, is de mogelijkheid toch niet uitgesloten dat dit groepje als Nederlandse sectie erkend zal worden. Informeel onderhouden de bedoelde redactieleden trouwens reeds lang contact met een der leiders van de Vierde Internationale, de Belg Ernest Mandel.

Interne tegenstellingen

Sinds enige tijd doen de Nederlandse trotskisten onder leiding van Ferares en Tichelman intensieve pogingen om uit het politieke isolement te geraken en een bredere weerklank buiten eigen kring te

vinden. In dit verband wordt gestreefd naar een, in samenwerking met dissidente communisten van de (inmiddels opgeheven) Socialistische Werkers Partij, te vormen directoraat, dat zou moeten trachten in verschillende politieke partijen - i.c. de CPN, de PSP en de PvdA - invloedssferen op te bouwen en daaraan politiek richting te geven. Het uiteindelijke doel van deze tactiek zou de vorming van één revolutionair-socialistische partij zijn, waarvan de CPN een wezenlijk bestanddeel zou moeten vormen. Om zulks te realiseren, zou al het mogelijke dienen te worden gedaan om het destalinisatie-proces in deze communistische partij te bespoedigen. Het lijdt geen twijfel, dat de opheffing der SWP een lelijke streep door de, overigens toch weinig reële, trotskistische plannen betekent. Men veronderstelt n.l., op grond van eigen ervaringen, dat slechts een klein deel der voormalige SWP-leden zich in een andere partij zal organiseren, waardoor de op "democratisering der CPN" gerichte krachten zullen verzwakken.

Tussen de "Amsterdamse" en de "Rotterdamse" groep van de (voormalige) Nederlandse sectie bestaan - nog afgezien van conflicten van andere orde - daarenboven belangrijke meningsverschillen over deze tactiek, hetgeen wel eens tot een verdergaande verwijdering tussen beide groepen zou kunnen leiden. De "Rotterdamse" groep, welke er, overeenkomstig de oude "intrede"-politiek, in geslaagd is enkele bestuursfuncties op afdelings- en gewestelijk niveau in de PSP te bemachtigen, weigert deze posities prijs te geven voor een illusoir geoordeelde toekomstverwachting. Men gelooft namelijk niets van een "destalinisatie" der CPN binnen afzienbare tijd.

"Zo dreigt" - aldus een uitlating van een trotskistische zeggeman - "opnieuw een splitsing te ontstaan in een beweging, waarvan de leden in één ruime huiskamer gaan".

29 maart 1966.